02/08/2024

Илиндан у Цетињском манастиру: Поука празника – пазимо да због привременог земаљског не изгубимо вјечни живот

Његово високопреосвештенство Архиепископ цетињски Митрополит црногорско-приморски г. Јоаникије служио је на празник Светог пророка Илије Тесвићанина, 2. августа, Свету архијерејску литургију у Цетињском манастиру, уз саслужење архимандрита Пајсија, изабраног Епископа диоклијског, свештеномонаштва ове свете обитељи и свештенства Цетињског намјесништва и молитвено присуство вјерног народа.

По прочитаном јеванђелском зачалу бесједио је изабрани Епископ диоклијски архимандрит Пајсије, рекавши да је старозавјетни праведник Свети пророк Илија, кога данас славимо, по много чему истакнути муж Цркве те да то подразумијева, прије свега, његов врлински живот, његову ревност за Божији закон, његову неустрашивост, храброст, правдољубивост. И његово рођење, као и његово пресељење из овога живота у вјечни живот, било је чудесно. Наиме, кад се Свети пророк Илија родио, његов отац Савах видио је како анђели Божији дијете повијају, не у пелене него у огањ, а на небо је био узнијет на огњеним колима праћен анђелском војском. У цијелој историји Старог завјета само су два Божија угодника који се нису упокојили као сви

остали људи, него су тијелом били узнијети на небо: Свети пророк Илија и Аврамов потомак Енох, такође због праведних дјела његових и због тога што је био угодан Богу.

„Свети пророк Илија живио је међу својим народом Израиљем, али у вријеме када је Божији народ био отпао од Бога, када је заборавио сва она доброчинства која му је Бог учинио. И то отпадништво је мучило праведну душу пророка Илије и изазвало ту његову велику ревност“, казао је архимандрит Пајсије.

Подсјетио је и на историјску позадину тог отпадништво од Бога. По изласку изабраног Божијег народа из Египта, када је населио земљу коју је Бог обећао дати Аврааму и његовим потомцима, њиме су на почетку управљале судије, а касније након судије Самуила, цареви: Саул, а онда је услиједио златни период за вријеме цара Давида и цара Соломона, у вријеме којег је и подигнут величанствени храм Богу живоме. Међутим, послије Соломонове смрти, дошло је до подјеле народа Божијег на сјеверно Израиљско царство (која су чинила десет племена) и јужно Јудејско царство (која су чинила два племена).

„Та подјела и није толико страшна, колико је страшна она подјела која ће тек да услиједи. Када је цар сјеверног Израиљског царства видио да народ и даље иде у јерусалимски храм да слави Бога, он је видио да ће се народ, који је по својој природи био јединствен, опет ујединити и одлучио да подигне у Дану и Ветиљу два храма, сачинивши два телета златна, поручивши своме народу да су то његови богови и да се њима треба клањати и да не треба ићи у Јерусалим. Од тада ових десет племена Израиљевих су и почели да се отуђују и удаљују од Бога који их је извео из Египта, да се клањају другим боговима и да се мијешају са незнабожцима“, бесједио изабрани Епископ диоклијски, подсјетивши да су управо за вријеме пророка Илије, израељски цар Ахав и његова жена Језавеља подстицали народ да се клањају незнабожачком богу Валу.

Пророка Илију је много бољело да гледа како се његов народ клања туђим боговима и лажним идолима и он је, како је казао, чинио многа чудеса из ревности према закону Божијем, из љубави према Богу. Једно од његових чуда је када је за три и по године измолио од Бога да не буде ни дажда ни росе, што је прозроковало велике невоље томе народу, глад, помор и многе друге:

„И све то јесте свакако његова ревност и љубав према Богу, али љубав према

Богу је нераздвојива од љубави према човјеку и ту се види његова љубав према народу. Није он хтио да казни народ због тога што су они само кршили закон Божији, него управо због тога што није могао да гледа погибао свога рођеног народа и хтио је да их исправи, да не би због овог привременог земаљског живота изгубили оно вјечно, за које су одавно били предодређени.“

Наглашавајући да је то поука данашњег празника, архимандрит Пајсије је поучио сабране да је сваки пут када нас сналазе неке невоље то знак да је живот на овој земљи пролазан и да се сјећамо онога живота који нас тек очекује и за који треба овдје да живимо.

„А нарочито треба се сјећати Божијих дјела која су нам учињена, свега оног што нам је Бог дао и што нам сваки дан даје и што ће нам још дати. Да ту благодарност никада не заборављамо и да се Бога увијек сјећамо. Из овог искуства израељског народа видимо да су Црква и народ који припада Богу, увијек у опасности. Увијек у нападу непријатеља не би ли се подијелили и не би ли одступили од Бога. Зато нека свима нама буде на уму ова поука и да данашњи празник буде на здравље и на спасење“, поручио је на крају изабрани Епископ диоклијски архимандрит Пајсије.

Весна Девић

Фото: Никола Јоксимовић

ΙΣ
ΧΣ

mitropolija.com